

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 3T/29/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118010350
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2018:1118010350.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho a prísediacich JUDr. Dariny Peťovskej a Ing. Pavla Ščepána, v trestnej veci obžalovaného G. M., pre zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona a obžalovanej W. Z. pre zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b/, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23.10.2018 v Bratislave, takto

rozhodol:

Obžalovaní:

G. M. nar. XX.XX.XXXX X. P., trvale bytom V. - U., H. U. P. Č. Ľ. Č. XXXX/X, t. č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Bratislava,

W. Z. nar. XX.XX.XXXX X. M., trvale bytom V. M.D.F. Č. XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS

sa uznávajú vinnými, že

dňa 11.02.2018 v čase okolo 00.10 hodiny v Bratislave na ulici Palisády v priestoroch bytového domu s popisným číslom 52, na 2. Poschodí spoločným konaním a po predchádzajúcej vzájomnej dohode poškodili uzamykací mechanizmus na mrežových dverách ma chodbe pred bytom číslo 11 v úmysle odcudziť tam sa nachádzajúce 2 kusy bicyklov, a to 1 kus dámskeho horského bicykla značky Merida Juliet 300, bielej farby s ružovým nápisom Merida Juliet 300 v hodnote 129,80 Eur a 1 kus pánskeho cestného bicykla značky Marin, šedej farby so strieborným nápisom Marin v hodnote 276,57 Eur, čo sa im však nepodarilo, nakoľko boli zadržaní privolanými príslušníkmi PZ, čím by takto svojím konaním spôsobili poškodenému Ľ.H.Y. Z. škodu vo výške 406,37 Eur a poškodením zámku s cylindrickou vložkou na mrežových dverách spôsobili poškodenému škodu vo výške 9,30 Eur, pričom obvinený G. M. sa takéhoto konania dopustil napriek tomu, že bol v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch za obdobný čin postihnutý, a to Blokom na pokutu nezaplatenú na mieste Obvodného oddelenia PZ Trnávka, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislava II, číslo 11101851 zo dňa 08.08.2017, právoplatným tým istým dňom, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 30,-Eur, ako aj, že obvinená W. Z. sa tohto konania dopustila napriek tomu, že taktiež bola v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch za obdobný čin postihnutá, a to rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy, číslo konania OU-BA-OVVS2-2017/080657 zo dňa 25.10.2017, právoplatným dňa 21.11.2017, za čo jej bolo uložené pokarhanie, ako i, že obvinená sa takéhoto konania dopustila napriek tomu, že bola v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdená, a to rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 3T/189/2016 zo dňa 11.01.2018, právoplatným dňa 16.01.2018, za zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona a iné, za čo jej bol uložený súhrnný podmienený trest odňatia slobody.

t e d a

obžalovaný G. M.

- spoločným konaním sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k prisvojeniu si cudzej veci tým, že sa jej zmocnil a spôsobil by malú škodu a čin spáchal vlámaním, pričom k dokonaniu činu nedošlo,

obžalovaná W. Z.

- spoločným konaním sa dopustila konania, ktoré bezprostredne smerovalo k prisvojeniu si cudzej veci tým, že sa jej zmocnila a spôsobil by malú škodu, pričom bola za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdená a čin spáchala vlámaním, pričom k dokonaniu činu nedošlo,

č í m s p á c h a l i

obžalovaný G. M.

- zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona,

obžalovaná W. Z.

- zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b/, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona,

Za to sa

o d s u d z u j ú :

Obžalovaný G. M.

Podľa § 212 odsek 4 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 4, § 37 písmeno m/ Trestného zákona, § 39 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaná W. Z.

Podľa § 212 odsek 4 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 5, § 37 písmeno m/ Trestného zákona, § 39 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku sa obžalovaným ukladá povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému Ľ. Z., O.. XX.XX.XXXX, Z. V. Z., G. E. XXX/X, škodu vo výške 9,30 Eur (deväť euro a tridsať eurocentov).

Podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku sa poškodený Ľ. Z., O.. XX.XX.XXXX, Z. V. Z., G. E. XXX/X, so zvyškom svojho nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Na Okresný súd Bratislava I bola dňa 21.05.2018 doručená obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 17.05.2018, č. k. 1 Pv 35/18/1101-33 na obvinených G. M. R. W. Z., pre zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 odsek 2 písmeno f/, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona (obvinený G. M.) a zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 odsek 2 písmeno f/, odsek 3 písmeno b/, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona (obvinená W. Z.), ktorého sa mali dopustiť na skutkovom základe uvedenom v predmetnej obžalobe.

Súd na podklade podanej obžaloby nariadil vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom po tom, čo obžalovaný G. M. a obžalovaná W. Z. urobili vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku (že sú nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe), vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej W. Z., prečítaním zápisnice o výsluchu obžalovaného G. M. z prípravného konania podľa § 258 odsek 4 Trestného poriadku (nakoľko obžalovaný na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vypovedať), prečítaním zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného Ľ. Z. z prípravného konania postupom podľa § 263 odsek 2 Trestného poriadku, výsluchom svedka W. L., prečítaním znaleckých posudkov KEÚ PZ ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2018/3233 zo dňa 04.04.2018 a zo dňa 25.04.2018, ako aj znaleckého posudku č. 172/2018 zo dňa 19.03.2018 postupom podľa § 268 odsek 2 Trestného poriadku, prečítaním listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku, a to zápisnice o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, jednotlivých zápisníc o vydaní veci, zápisnice o vykonaní osobnej prehliadky, odborného vyjadrenia, rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/189/2016, rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava zo dňa 25.10.2017, bloku na pokutu nezaplatenú na mieste, lustrácii v GP SR a STA a odpisov registra trestov obžalovaných.

Všetky vykonané dôkazy súd hodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pričom vychádzajúc z trestnoprávne relevantných zásad dôkazného konania, dospel k záveru, že skutok, ktorý je v predmetnej trestnej veci obžalovaným kladený za vinu, sa stal, naplnia všetky zákonné znaky trestného činu - zločinu krádeže podľa spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, resp. zločinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b/, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona a že tento skutok spáchali práve obžalovaní G. M. R. W. Z..

K výroku o vine

Obžalovaný G. M. a obžalovaná W. Z. vinu za spáchaný skutok od začiatku svojho trestného stíhania popierali.

Prvý z menovaných obžalovaných sa v podstate bránil tým, že on na mieste činu ani nebol, ale potom mu zazvonil telefón a išiel hore po schodoch za obžalovanou a tam ich stretli policajti. On teda bol najprv v suteréne a obžalovaná išla na druhé alebo tretie poschodie, kde bola pár minút. Keď ich stretli policajti, nachádzal sa na medziposchodí medzi druhým a tretím poschodím a obžalovaná W. Z. bola tesne pred ním na schodoch smerom dole. Nechcel nič ukradnúť, iba podať obžalovanej zvoniaci telefón. Pri osobnej prehliadke mu policajti našli časť zámku, avšak najskôr nič nenašli a uvedenú časť zámku u neho našli až neskôr. Pokiaľ ide o veci, ktoré vydal, obžalovaný tvrdil, že ide o normálne veci z práce,

príčom francúzsky kľúč nie je jeho. Vo vzťahu k obžalovanej W. Z. uviedol, že ju pozná cez E. U. a v ten deň ju stretol prvý krát.

Obžalovaná W. Z. v rámci svojej obhajoby uviedla, že v uvedený deň sa so spoluobžalovaným G. M. stretla u E. U.Ú., odkiaľ išli električkou do mesta a odtiaľ k bytovému domu na adrese Palisády č. 53, kde sa mala stretnúť s kamarátkou a niečo jej odovzdať. Obžalovaného teda poznala asi tri hodiny. Chvíľu sa na danom mieste prechádzali a obžalovaný jej zrazu povedal, že sú tam otvorené vchodové dvere a že sa tam môžu ísť na chvíľu zohriať. Po vstupe do vchodu obžalovaný vybehol po schodoch hore, pričom ona ho upozornila, že nech nevymýšľa hlúposti, lebo je v podmienke a nechce problémy. Vyšla za ním hore, aby mu zabránila v tom, čo asi chcel urobiť. Ako vyšla za ním hore, uvidela obžalovaného, ako na medziposchodí, kde bola zamrežovaná chodba, drží v ruke nejaké kliešte a vylamuje zámok dverí na mrežiach. Následne obžalovaný vylomil ten zámok a časť zámku odletela smerom k nej. Ona časť vylomeného zámku zdvihla zo zeme a obžalovanému uviedla, že ide odtiaľ preč, pričom predmetnú časť zámku pustila na zem. Následne, keď schádzala dole, ich stretli policajti. Až vtedy jej zazvonil telefón a preto nie je pravda, čo tvrdil obžalovaný, že jej chcel odovzdať telefón ešte pred príchodom policajtov. Obžalovaná tiež uviedla, že v predmetnej bráne boli asi 3 - 4 minúty, pričom na mieste, kde obžalovaný vylamoval zámok, bola asi jednu minútu. Na danom mieste bol kočík a dva bicykle. K vysvetleniu, prečo si myslela, že obžalovaný ide robiť niečo zlé, obžalovaná uviedla, že predpokladala, že obžalovaný má za sebou nejakú trestnú činnosť, čo usudzovala z jeho výzoru. V danom období obžalovaná užívala pervitín, ale nepamätá si, že by v ten deň užila nejaké návykové látky, skôr si myslí, že nie.

Obhajoba oboch obžalovaných bola po právnej stránke zameraná tiež na ten fakt, že v danom prípade ide o trestný čin spáchaný v štádiu pokusu, pričom nie je možné preukázať, akých konkrétnych vecí sa obžalovaní mali vôbec úmysel zmocniť. V zmysle obhajobnej argumentácie má táto skutočnosť význam z hľadiska následku (v podobe škody), ku ktorému mal ich čin smerovať a v konečnom dôsledku aj z hľadiska právnej kvalifikácie spáchaného skutku.

S uvedenými obhajobnými tvrdeniami obžalovaných sa súd nemohol stotožniť, nakoľko výsledky vyplývajúce z procesu dokazovania ich jednoznačným spôsobom vyvracajú a bez najmenších rozumných pochybností vylučujú akýkoľvek iný záver, než je ten, ktorý svedčí o vine obžalovaných za spáchaný skutok. V tomto smere súd uvádza, že orgány činné v trestnom konaní získali a zabezpečili rozhodujúce dôkazy zákonným spôsobom a v rozsahu nevyhnutnom pre náležité zistenie a objasnenie skutkového stavu, ktorých vykonanie na hlavnom pojednávaní preukázalo ich vzájomnú obsahovú zhodu, resp. obsahovú nadväznosť a vzájomné dopĺňanie sa. Po ich vyhodnotení bolo možné vylúčiť akékoľvek pochybnosti o vine obžalovaných za spáchaný skutok.

Na základe výsledkov vyplývajúcich z procesu dokazovania je evidentné, že obžalovaní sa vinu za spáchaný skutok (napĺňajúci znaky vyššie uvedeného zločinu) snažili zvaliť jeden na druhého.

V danej trestnej veci však boli produkované také usvedčujúce dôkazy, ktoré aj z hľadiska časových súvislostí súhrnne umožňujú jediný logický a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodnený záver o vine obžalovaných.

Pokiaľ ide o dokázané skutočnosti, súd poukazuje predovšetkým na výpoveď svedka W. L., zasahujúceho príslušníka Policajného zboru, ktorej obsah vyvracia obhajobné tvrdenia oboch obžalovaných. Menovaný svedok totiž vypovedal v tom smere, že na základe oznámenia o rušení nočného pokoja sa dostavili na inkriminované miesto, kde počuli nejaké búchanie a následne videli, ako ide dolu schodmi najprv obžalovaná a asi 10 - 15 sekúnd za ňou obžalovaný. Oboch obžalovaných začali vyťažovať, pričom oni ako keby sa zasekli a nevedeli im riadne odpovedať, pričom obžalovaná im potom uviedla, že išli za nejakým kamarátom, ktorý ale nebol doma. Keď sa opýtal na meno, obžalovaná ho nevedela uviesť. Jeho kolega následne vyšiel na poschodie, kde uvidel vylomenú petlicu, resp. zámok. Svedok W. L. tiež uviedol, že bol prítomný pri tom, ako obžalovaná jeho kolegom počas prítomnosti na stálej službe Obvodného oddelenia PZ uviedla, že obžalovaný G. M. jej mal uviesť, že „urobí“ nejaké bicykle.

Vyššie uvedená výpoveď svedka W. L., ktorého dôveryhodnosť nemal súd ani najmenší dôvod spochybňovať, presvedčivým spôsobom preukazuje účasť (v širšom zmysle - spolupáchateľstvo) oboch obžalovaných pri páchaní stíhaného trestného činu. Ak by totiž obhajoba obžalovanej W. Z. zodpovedala

skutočnosti, nemala by žiaden dôvod príslušníkom PZ klamať o dôvode ich prítomnosti na mieste činu (boli navštíviť kamaráta, avšak jeho meno uviesť nevedeli), nehľadiac už na samotný ten fakt, že ak by sa daného trestného činu nemienila dopustiť, nemala by žiaden dôvod ísť za obžalovaným na miesto, kde vylamoval zámok v úmysle zmocniť sa tam sa nachádzajúcich bicyklov a k tomu ešte vziať zo zeme rozlomenú časť zámku. Ak teda obžalovaná tvrdí, že mala v ruke rozlomenú časť zámku, možno toto jej tvrdenie hodnotiť iba vo svetle všetkých vykonaných dôkazov v tom smere, že do kontaktu s touto vecou prišla iba v dôsledku spoločného a trestnoprávne relevantného konania so spoluobžalovaným G. M..

Taktiež časové súvislosti, t. j. doba, po ktorú boli obaja obžalovaní spolu vrátane času, ktorí obaja obžalovaní strávili v predmetnom bytovom dome (v jeho blízkosti) svedčí jednoznačne pre záver, že čakali iba na najvhodnejší okamih pre spáchanie stíhaného trestného činu. To je okrem iného dané aj tým, že obžalovaný G. M., ktorý v zmysle vyjadrenia obžalovanej mal zrazu vybehnúť po schodoch k miestu spáchania skutku, musel mať už vopred vedomosť o tom, že sa tam dva bicykle nachádzajú, inak by jeho konanie nemalo logický základ. Táto okolnosť napokon vyplýva aj z tej časti výpovede menovaného svedka, v ktorej rámci poukázal na vyjadrenie obžalovanej W. Z.Z. krátko po spáchaní činu, že obžalovaný jej uviedol, že ide „urobiť“ nejaké bicykle. Všetky svedkom popísané skutočnosti potom nevyhnutne rezultujú do jediného možného záveru, že obaja obžalovaní mali úmysel spoločným konaním zmocniť sa cudzích vecí, nachádzajúcich sa na danom mieste bytového domu na ulici Palisády 52.

Naposledy svedkom prezentovaná skutočnosť má význam aj čo do záveru súdu o tom, akých vecí sa obžalovaní chceli zmocniť, t. j. práve bicyklov, a nie aj ostatných tam sa vyskytujúcich vecí. Takýto záver súdu má pritom opodstatnenie aj z hľadiska zásad logického usudzovania, nakoľko ide o veci s najľahšou manipuláciou pri ich odcudzení a opustení/úniku z miesta činu, pričom s ohľadom na počet páchatelov by si bolo asi ťažké rozumne predstaviť ich možnosti pre odcudzenie aj iných vecí (rudlu a detský kočík). Opätovne je ale potrebné zdôrazniť, že je to práve vyjadrenie samotnej obžalovanej (sprostredkované prostredníctvom menovaného svedka), ktorá preukazuje, čo malo byť predmetom odcudzenia (zmocnenia sa). Pritom skutočnosť, že obžalovaná sa mala takto vyjadriť vo vzťahu k obžalovanému G. M. je potrebné vnímať a hodnotiť v kontexte zvažovania viny zo strany jedného obžalovaného na druhého a v spojení s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi. Z tohto hľadiska sa preto súd nemohol stotožniť s argumentáciou obhajoby, že nebolo preukázané, čo konkrétne chceli obaja obžalovaní odcudziť. Súd dal obhajobe za pravdu iba v tej časti, ktorá sa týka už zmienených iných vecí nachádzajúcich sa na mieste činu.

Vina obžalovaných je pritom preukazovaná aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi. Vo vzťahu k obžalovanému G. M. je to predovšetkým zápisnica o vykonaní osobnej prehliadky obžalovaného, v rámci ktorej bola u neho z pravého bočného vrečka monterkových nohavíc zaistená časť cylindrickej vložky (rozlomenej), ktorá v zmysle znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava zo dňa 04.04.2018, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2018/3233, tvorila pred rozlomením jeden celok s časťou rozlomenej cylindrickej vložky, ktorá bola zaistená pri obhliadke miesta činu. Na povrchu oboch týchto častí cylindrickej vložky boli zistené mechanoskopické stopy, ktoré boli v zmysle mechanoskopického skúmania jednoznačne vytvorené jedným nástrojom, a to posuvným kľúčom zaisteným taktiež pri obhliadke miesta činu. Zápisnica o obhliadke miesta činu pritom náležitým spôsobom dokumentuje poškodenie krytu kovania zámku, zaistené stopy na mieste činu, ako aj to, aké veci sa na danom mieste nachádzali. Naposledy uvedená skutočnosť je podporená aj zápisnicou o výpovedi svedka - poškodeného L. Z..

Obaja obžalovaní pritom mali pri sebe v čase spáchania skutku také veci (náradie), ktoré sa bežne v nočných hodinách pri sebe nenosia a ktoré sú ľahko použiteľné práve na účely nedovoleného prekonania uzamknutia. Tieto veci (napr. šrobováky, multifunkčné kliešte, zatvárací nôž u obžalovaného M. a kliešte, planžetový multifunkčný nožík, červený orezávací nožík u obžalovanej Z. boli obžalovanými vydané iba krátko po obmedzení ich osobnej slobody a sú presne špecifikované v jednotlivých zápisniciach o vydaní vecí.

Ako už súd v odôvodnení tohto rozsudku uviedol, za preukázané mal konanie obžalovaných smerujúce k neoprávnenému prisvojeniu si dvoch bicyklov tým, že sa ich chceli zmocniť, nie aj k prisvojeniu si rudly a kočíka, ako to bolo uvedené v podanej obžalobe, preto súd v tejto časti skutkovú vetu upravil.

Pokiaľ ide o hodnotu predmetných bicyklov, táto bola stanovená na základe znaleckého posudku č. 172/2018 zo dňa 19.03.2018 vypracovaného znaleckou organizáciou JHS s.r.o., so sídlom Sládkovičova 10, Martin, celkom spolu na sumu 406,37 Eur (dámsky horský bicykel značky Merida Juliet 300, bielej farby v hodnote 129,80 Eur a pánsky cestný bicykel značky Marin, šedej farby v hodnote 276,57 Eur).

V tejto súvislosti súd poznamenáva, že sa nestotožnil ani s tou časťou obhajobnej argumentácie obžalovaných, v rámci ktorej namietali, že nebol preukázaný úmysel obžalovaných spôsobiť aspoň malú škodu. Význam takejto obhajoby je s ohľadom na závery, ku ktorým dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky v stanovisku sp. zn. Tpj 78/2011 zo dňa 12.12.2011 (uverejnenom pod č. 116 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 6/2012).

Z hľadiska posudzovania existencie subjektívnej stránky v podobe úmyslu pri trestnom čine krádeže podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona vzťahujúceho sa aj na spôsobený následok (v danom prípade následok, ku ktorému konanie obžalovaných bezprostredne smerovalo) nie je podstatné, že obžalovaní nemali vedomosť o presnej hodnote vecí, ktoré chceli odcudziť. Postačí, ak mali aspoň hrubú predstavu o takomto následku, t. j. o prípadnej výške škody, ktorú by odcudzením (prisvojením si cudzej veci jej zmocnením sa) spôsobili. So zreteľom na to, že konanie obžalovaných smerovalo k odcudzeniu dvoch bicyklov vyššie ustálenej hodnoty je nepochybné, že úmysel obžalovaných pokrýval aj možný následok spočívajúci v spôsobení malej škody (suma prevyšujúce 266,-Eur), čo zodpovedá právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu krádeže podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona (v danom prípade v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona). Na tomto mieste súd iba dodáva, že v obžalobe bola v časti základnej skutkovej podstaty uvedená nesprávna kvalifikácia skutku podľa § 212 odsek 2 písmeno f/ Trestného zákona, nakoľko v zmysle vyššie uvedeného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s ohľadom na právne posúdenie skutku aj podľa § 212 odseku 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona je pri škode presahujúcej 266,-Eur potrebné použiť základnú skutkovú podstatu podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona. Aj v tejto časti súd vykonal nápravu pokiaľ ide o správnosť právnej kvalifikácie skutku, na ktorú zmenu nebolo potrebné obžalovaných upozorniť, keďže nejde o prísnejšie právne posúdenie skutku (rovnaká trestná sadzba v oboch základných skutkových podstatách, pričom už obžaloba posudzovala skutok aj v zmysle vyššie uvedenej kvalifikovanej skutkovej podstaty).

Súd teda mal za preukázané aj spáchanie stíhaného skutku závažnejším spôsobom konania - vlámaním - a spoločným konaním oboch obžalovaných, čo potom zodpovedá právnej kvalifikácii skutku ako zločinu krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno e/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Tieto skutočnosti boli premietnuté do popisu samotného skutku a opierajú sa o výsledky vyplývajúce z procesu dokazovania popísané vyššie (použitie posuvného kľúča, rozlomené časti cylindrickej vložky zámku, zadokumentovaný stav poškodenia zámku na dverách, už uvedené okolnosti vzťahujúce na záver o spoločnom konaní obžalovaných).

Z hľadiska vykonaného dokazovania čo do formy zavinenia mal súd u oboch obžalovaných preukázaný priamy úmysel v zmysle § 15 písmeno a/ Trestného zákona, a to aj vo vzťahu k závažnejšiemu spôsobu konania (chceli spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť záujem chránený trestným zákonom), pričom je tiež nepochybné, že obaja obžalovaní boli vedení zisťnou pohnútkou. U obžalovanej W. Z. bola pohnútkou podmienená tiež tým, že bola užívateľkou drog, na ktorých zabezpečenie evidentne potrebovala získať finančné prostriedky aj páchaním trestnej činnosti. Tento fakt vyplýva z výpovede svedka W. L., ktorý uviedol, že obžalovaná W. Z.Ó. vyhodila pred nimi zatavenú striekačku s bielou kryštalickou látkou, ako aj z výpovede samotnej obžalovanej, ktorá potvrdila, že v tom čase užívala pervitín.

Sumarizujúc všetky vyššie uvedené preukázané skutočnosti, majúce základ vo vykonaných dôkazoch a v ich vyhodnotení, považuje súd vinu obžalovaných za preukázanú bez akýchkoľvek rozumných pochybností.

Uvedeným konaním teda obžalovaní naplnili všetky zákonné znaky zločinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 odsek 2 písmeno f/, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona (obžalovaný G. M.H.) a zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 odsek 2 písmeno f/, odsek 3 písmeno b/,

odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona (obžalovaná W. Z.). Spolupáchateľstvo obžalovaných je dané spôsobom ich konania vrátane prípravy na spáchanie činu (zaobstarané nástroje na spáchanie činu), hoci príprava trestného činu - zločinu ako jedna z foriem vývojových štádií trestného činu bola v danom prípade konzumovaná vývojovým štádiom v podobe pokusu trestného činu - zločinu.

K výroku o treste

V súvislosti s výrokom o treste súd poznamenáva, že pri ukladaní trestu vychádzal z účelu trestu vyjadreného v § 34 odsek 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, pričom súčasne prihliadal aj na ostatné Trestným zákonom upravené zásady pre ukládanie trestov.

Z tohto hľadiska súd mohol uložiť trest odňatia slobody vo výmere ustanovenej Trestným zákonom (§ 34 odsek 2 Trestného zákona). Ďalej bol súd povinný prihliadať najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy (§ 34 odsek 4 Trestného zákona).

V súvislosti s výrokom o treste bol súd okrem ostatných kritérií upravených v § 34 odsek 4 Trestného zákona povinný posúdiť aj existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a vzájomný pomer medzi nimi. Z tohto hľadiska súd uvádza, že u ani jedného z obžalovaných nezistil niektorú z poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona, pričom u oboch obžalovaných zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona spočívajúcu v predchádzajúcom odsúdení za trestný čin. Obžalovaná W. Z. sa pritom stíhaného zločinu dopustila napriek tomu, že už bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11.01.2018, sp. zn. 3T/189/2016, právoplatným dňa 16.01.2018, odsúdená za zločin. Na tomto základe sa u obžalovaného G. M. zvýšila dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu (§ 38 odsek 4 Trestného zákona) a u obžalovanej W. Z. o jednu polovicu (§ 38 odsek 5 Trestného zákona), a to spôsobom výpočtu upraveným v § 38 odsek 8 Trestného zákona. Upravená trestná sadzba tak u obžalovaného G. M. predstavuje rozpätie 5 rokov a 4 mesiace až 10 rokov a u obžalovanej W. 6 rokov a 6 mesiacov až 10 rokov.

Vzhľadom na spolupáchateľstvo pri danom trestnom čine a vývojové štádium trestného činu súd pri ukladaní druhu trestu a najmä jeho výmery prihliadol aj na to, akou mierou konanie každého z obžalovaných prispelo k spáchaniu trestného činu, ako aj na to, do akej miery sa konanie obžalovaných priblížilo k dokonaniu trestného činu a na okolnosti a dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo (§ 38 odsek 5 písmeno a/, písmeno c/ Trestného zákona).

S poukazom na právne vety stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 78/2011 zo dňa 12.12.2011, vzťahujúce sa na právnu kvalifikáciu obdobných skutkov, ako je tomu v prejednávanej trestnej veci, s prihliadnutím na ich rozporné prijatie právnickou obcou a teóriou trestného práva na jednej strane a potrebou rešpektovania stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (z hľadiska požiadavky právnej istoty bez ohľadu na to, že stanoviská Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie sú priamo záväzne), súd obzvlášť citlivo posudzoval všetky okolnosti významné pre určenie druhu trestu a jeho výmery.

Na tomto základe dospel súd k záveru o potrebe aplikovania § 39 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona v spojení s § 39 odsek 3 písmeno e/ Trestného zákona (iba pre účely minimálneho trestu odňatia slobody, ktorý môže súd v konkrétnej trestnej veci uložiť pri mimoriadnom znížení tohto druhu trestu, sa dolnou hranicou rozumie dolná hranica výslovne upravená v osobitnej časti Trestného zákona, nie upravená dolná hranica takejto trestnej sadzby, čo však neplatí pre samotné použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody v prípade zvýšenia dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 38 odsek 4 až 6 Trestného zákona) a obom obžalovaným uložiť mimoriadne znížený trest odňatia slobody v rovnakej výmere 3 roky (nepodmienečne), pričom u ani jedného z obžalovaných neprihádzala do úvahy nižšia výmera trestu, u každého z nich však z iných dôvodov.

Mimoriadne zníženie trestu možno podľa názoru súdu oprieť o vývojové štádium trestného činu, t. j. že v danom prípade išlo o pokus zločinu, a hoci k dokonaniu trestného činu nedošlo z dôvodu príchodu policajnej hliadky, bol by trestnoprávny postih v rámci upravenej trestnej sadzby neprimerane prísny, a to predovšetkým pre absenciu následku, ktorý by inak predstavoval škodu 406,37 Eur. Ani ostatné kritéria významné pre určenie výmery trestu (spôsob spáchania činu vyplývajúci už zo samotného popisu skutku, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, absencia poľahčujúcich okolností a osoby páchatel'ov, ich pomery a možnosti ich nápravy) neodôvodňujú uloženie prísnejšieho trestu odňatia slobody, nakoľko prísnejší trest by podľa názoru súdu nezohľadňoval skutočnú závažnosť činu v kontexte pochybností o správnosti vyššie uvedeného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o obžalovaného G. M. súd pri ukladaní a výmere trestu vychádzal z poznatku, že na základe vykonaného dokazovania to bol práve menovaný obžalovaný, ktorý priamo manipuloval a poškodil zámok na dverách. To vyplýva z tej skutočnosti, že práve u neho bola nájdená rozlomená časť cylindrickej vložky zámku a podporne aj zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2018/3233 zo dňa 25.04.2018, ktorý nevylúčil obžalovaného ako pôvodcu prímiesy zmiešanej biologickej stopy č. 4 (ster z rukoväte francúzskeho - posuvného kľúča ako stopy č. 3), na rozdiel od obžalovanej W. Z., ktorá bola ako pôvodca predmetného biologického materiálu vylúčená. V prípade menovaného obžalovaného ide teda o niečo vyššiu mieru konania, ktoré prispelo k spáchaniu trestného činu.

Obžalovaný má pritom v odpise registra trestov 23 záznamov o predchádzajúcich odsúdeniach, z toho 13 odsúdení v Českej republike, z ktorých na jedno sa v zmysle § 7b odsek 2 Trestného zákona prihliada / sa zohľadňuje/, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky. Obžalovaný sa pritom stíhaného trestného činu dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 29.04.2016, sp. zn. OT/168/2016, právoplatným dňa 29.04.2016.

Obžalovaná W. Z. má v odpise registra trestov 3 záznamy, pričom aj ona sa stíhaného trestného činu dopustila počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11.01.2018, sp. zn. 3T/189/2016, právoplatným dňa 16.01.2018, ktorým bola okrem iného odsúdená aj za zločin krádeže spolupáchatel'stvom podľa § 20, § 212 odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona.

Z hľadiska počtu odsúdení a vyššej miery konania u obžalovaného G. M. na jednej strane a opätovného spáchania zločinu (aj keď v štádiu pokusu) iba krátko po tom, čo bola za rovnaký zločin právoplatne odsúdená a naplnenie ďalšieho kvalifikačného znaku obžalovanou W. Z. na strane druhej, považoval súd uloženie trestu odňatia slobody obom obžalovaným v rovnakej výmere 3 roky za adekvátne a dostačujúce, u každého z obžalovaných odôvodnené inými skutočnosťami, ktoré však z pohľadu posudzovania osôb obžalovaných a možností ich nápravy umožňujú prijať záver o potrebe rovnakého postihu.

Uloženie trestu odňatia slobody v nižšej výmere však súd nepovažoval za opodstatnené práve so zreteľom na osoby oboch obžalovaných, na ktorých doterajšie odsúdenia nemali takmer žiaden vplyv. Nižšia výmera trestu odňatia slobody nie je dôvodná aj s ohľadom na absenciu priznania a úprimného oľutovania trestného činu obžalovanými. Teda aj ich postoj k trestnej činnosti, keď napriek dôkaznej situácii spáchanie trestného činu popierali a zvaľovali vinu jeden na druhého, dáva priestor pre konštatovanie, že na každého z obžalovaných bude potrebné pôsobiť v smere ich výchovy a nápravy aspoň v rámci takto uloženého trestu, resp. po dobu, s ktorou Trestný zákon spája formálne podmienky pre rozhodovanie o podmienenom prepustení.

Nakoľko sa obaja obžalovaní stíhaného zločinu dopustili počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, súd obom obžalovaným uložil nepodmienečný trest odňatia slobody, t. j. bez podmieneného odkladu jeho výkonu v súlade s § 49 odsek 2 Trestného zákona.

Súd oboch obžalovaných zaradil pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trest s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona, nakoľko v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu neboli vo výkone trestu odňatia slobody.

K výroku o náhrade škody.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, súd poškodenému L. Z. priznal nárok v sume, ktorý zodpovedá poškodeniu zámku, a to na základe znaleckého posudku č. 172/2018 zo dňa 19.03.2018, ktorý stanovil hodnotu poškodenia na sumu 9,30 Eur (1 ks zámok na vložku v sume 3,40 Eur, 1 ks cylindrická vložka zámku na sumu 3,46 Eur a 1 ks dlhý štít kľučky na sumu 2,44 Eur). So zvyškom uplatneného nároku súd poškodeného v zmysle § 288 odsek 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti, súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže obžalovaný a prokurátor podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresný súd Bratislava I. V rovnakej lehote s obžalovaným môžu podať odvolanie v jeho prospech aj príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Poškodený môže podať odvolanie iba proti výroku rozsudku o náhrade škody.

Odvolanie má odkladný účinok okrem prípadu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť spôsobom predpokladaným v § 183 odsek 1 Trestného poriadku.